

Οι ντουφεκαλεύρηδες

Ο κοκκινολαίμης

Ο κοκκινολαίμης ξαναβρίσκει τα χιλιάδες φιλαράκια του στου Τσιούπη. Ο Κότσουφας (κιτρινοτσέπης) κυνηγάει ερωμένες στο κήπο μας.

Μέσα στα μισοξεραμένα ματόκλαδα της λεμονιάς, δίπλα στου γιατρού, οι Κυργιαρίνες λουφάζουν. Στις τούφες των ζουμέρτων όλες οι ορχήστρες του λόγγου ανασυντάσσονται, με έργα από το παρελθόν, με μελωδίες για το μέλλον. "Ρομάντζο στους κλώνους της αγριοτριανταφυλλιάς" "τα δάκρυα της κουμπαριάς τον παγωμένο Δεκέμβρη".

Εκείνοι οι αστείοι αεροψεκασμοί- δηλητηριασμοί για το δάκο φαντάζομαι έπαψαν, τα σαίνια πληρώθηκαν τα τιμολόγια. Ο δάκος συνεχίζει αλλά οι πιο αγαπημένοι συγκάτοικοι τα πουλιά είναι και πάλι εδώ. Οι ευγενείς ενοικιαστές, ούτε τσιμέντα, ούτε πλαστικά, ούτε γκρίνια. Μια ψαλμωδία για την άνοιξη χωρίς την απειλή της κόλασης. Διότι, είτε από τα σιαχαλίδια, είτε από την Βοστίνα η άνοιξη θα ξανάρθει, τα πουλιά είναι οι απόλυτοι εγγυητές.

Φυσικά πολλά πράγματα σε βγάζουν από το όνειρο, με χαστούκια. Μια από τις αστείες υποδιαιρέσεις του μοντέλου Homo-Νεοέλληνας είναι το μοντελάκι, κυνηγός- ντουφεκαλεύρης.

Οι ντουφεκαλεύρηδες

Σε όλες τις στροφές βλέπεις τα γκράντ Βιτάρα να σταλίζουν αντισταθμιστικά οφέλη του συμπέθερου για τον γάμο... και ο Νυμφίος έρχεται με ύφος Τζων Γουέην. Με σκούφο από το αραχνιασμένο παλαιοπωλείο των σοβιέτ με στολή Αμερικανού κομάντος στο Ιράκ. Με τρακτερωτή μπότα, φουσεκαριές στυλ δεύτερο αντάρτικο και την επαναληπτική καραμπίνα της απόλυτης κυριαρχίας

με τις 58 δραμιάρες, που θα γονάτιζαν ακόμα και ένα κοπάδι ελέφαντες.

Αλλες φορές τους βλέπεις να πετάγονται ξαφνικά από τις τούφες σαν Βιετκόνγκ, έτοιμοι να συντρίψουν τον κάθε θρασύτατο τρυποφράχτη με το μυδράλιο. Με παντομίμες και συνθήματα κυκλώνουν, επιτίθενται, κορδώνονται, με τα λάφυρα στο χέρι. Αυτό το αστείο πρέπει να τελειώσει. Αντρας- κυνηγός έπαψε να υπάρχει. Ετσι λένε οι στατιστικές και οι γυναίκες.

Το περιβάλλον είναι μοναδικός μας πλούτος, όλων. Θα καταλάβαινα, οι άνθρωποι που ζούνε στα χωριά να έχουν την δυνατότητα να ρίχνουν καμιά ντουφεκιά. Ισως γιατί αυτοί ζώντας στη φύση και την αγαπάνε και να την διαχειρίζονται γνωρίζουν. Αλλά το να ξεκινάνε οι φάλαγγες του Μαρδόνιου και του Ξέρξη, από Αθήνα και Θεσσαλονίκη, να φτάνουν στην Μουργκάνα και να ζήσουν το δικό τους Στάλινγκραντ, έλεος!!!

Σε επίπεδο νομού να μπει τέλος. Ξεκινάει ο άλλος από το Χαλάντρι να βγάλει τα απωθημένα του στα κοτσύφια και τις τούρες τα ελάχιστα που απέμειναν;;; Ας νοικιάσουν πάρκα και ας δημιουργήσουν αρένες. Εχουμε καταστρέψει την αρχιτεκτονική της πέτρας και του ξύλου, έχουμε δηλητηριάσει το ωραιότερο ποτάμι, ας τελειώσουμε και με τα σπυργίτια. Ως απόλυτοι κυρίαρχοι και τότε θα ονομάσουμε την καταστροφή...ΘΡΙΑΜΒΟ!!!

Γιώργος Τσώμος
Απρίλιος 2003

Πηγή: [Εφημερίδα τα ΝΕΑ της Επαρχίας Φιλιατών](#)